

stillinger at gjøre i over 30 Aar, svarede mig kort og godt saaledes: „Jeg har underskrevet Liljas Anbefaling med en god Samvittighed og efter min bedste Overbevisning, og jeg hverken vil eller kan tage en eneste Tøddel tilbage af, hvad jeg har underskrevet.“ I en af Skrivelserne fra Politimesteren er der ligesom kastet en Skygge over de Mænd, som have underskrevet. Der staar nemlig, at disse Mænd muligvis have forset sig imod den borgerlige Straffelovs § 155, og denne Sigtelse fra Borgemeisters Side mod disse Mænd for at have begaaet noget Falsk, vel sagtens af Uvidenhed, idet de ikke have kjendt Noget til det, de have underskrevet, er Noget, man maa protestere imod, det er en Sigtelse af for grov en Art mod saadanne hæderlige Mænd. De ere ogsaa høist indignerede derover, de ere meget vrede over, at en saadan Sigtelse er fremkommen. Men efter at nu altsaa først den ene Anbefaling med 3 Underskrifter og den anden Anbefaling med 16 var fremkommen, og efter at hele denne Historie var sat i Scene, kom der endvidere til mig en ny Anbefaling, forsynet med 41 Underskrifter af disse hæderlige Borgere i Nykjøbing paa Sjælland, og med Sognepræsten Provst Konjains Attest for deres Troværdighed, hvilken Anbefaling jeg overleverede til Udvalgets ærede Formand. Den lyder saaledes: „Vi undertegnede Borgere i Nykjøbing paa Sjælland bevidne herved, at Hr. Restauratør Lilja her af Byen i de Aar, vi have kjendt ham, itedse har ført en agtværdig Vandel“. Nu skulde det dog synes det, være underligt, om disse Folf, efter at denne Storm var reist om, at de Andre havde begaaet noget saa Forfærdeligt og forsynet sig mod den borgerlige Straffelovs § 155, havde gjort sig skyldige i det Samme. Historien var jo vel bekjendt; den hele Sag havde staaet aftrykt der, saavidt jeg huster, efter et Blad i Kjøbenhavn. Jeg trøster mig til paa disse Folks Begne at udtale, at de ere sig fuldt bevidste, hvad de have gjort, og ville vedstaa, hvad de have underskrevet. Jeg har nu ikke den Mening, som den høitærede Minister udtalte ved Sagens 2den Behandling, at naar der blev optaget Forhør, vilde den Ene efter den Anden komme frem og sige, at Lilja i Grunden er en fordrucken Mand. Det tror jeg ikke, jeg tror, at det er hæderlige og trofaste Mænd, der ville fastholde, hvad de have underskrevet. Jeg maa derfor være det ærede Udvalg taknemmeligt, fordi det har gjort sig saa megen Meilighed i denne Sag. Efter at jeg, medens jeg var i Nykjøbing, havde talt med disse Mænd, talte jeg ogsaa med Lilja. Jeg fik

nemlig Lyft til at se, hvorledes han nu saa ud; ganske vist har jeg kjendt ham tidligere og vidste, hvorledes han da saa ud, men jeg vidste ikke, om han ikke nu havde forandret sig noget. Det er en pæn Mand, saa smuk, som Noget vil se, bleg i sit Ansigt, dygtig fyldig og godt ved Fædt, meget honnet, og en Mand, der er agtet og æret af sine Medborgere. Og saa sagde denne Mand til mig: Dersom de Herrer derinde skulde ønske at se mig, skal jeg gjøre en Kælle derind.

Formanden (Arabbe): Det forekommer mig dog, at dette ligger udenfor Sagen; det kan i Virkeligheden ikke tjene til Sagens Dplysning. — Med det Samme bemærker jeg til den ærede Taler, at, naar han brugte et meget stærkt Udtryk om en Opfattelse, som han dog ikke mente i Virkeligheden var kommen frem, saa havde der heller ikke været nogen Nødvendighed for at bruge den stærke Karakteristik deraf. Ganske vist blev det paa den Maade ikke fornærmeligt mod Noget, men det blev unødigt.

Rasmussen: Jeg beder den høitærede Formand undskyld; jeg havde troet, at, hvad jeg vilde sige, vilde tjene til Dplysning under den foreliggende Sag. Dersom den høitærede Formand vilde tillade mig . . .

Formanden (Arabbe): Den ærede Taler beder jeg forstaa, hvad jeg mente. Jeg mente, at den meget personlige Skildring af den Mand, om hvem der er Tale, ikke i Virkeligheden er til Dplysning i Sagen, og derfor beder jeg den ærede Taler lade være dermed.

Rasmussen: Det, jeg vilde have sagt, er Mandens egne Ord, og de gik ud paa, at han var villig til at lade sig undersøge af en Professor fra Top til Taa, om han maatte kunne finde Noget, der tydede paa, at han led af denne Sygdom; det er det Hele. Jeg tror nu ogsaa, jeg i Grunden har fremdraget saa Meget og fra saa mange paalidelige Mænd i Nykjøbing, der have personligt Kjendskab til Manden, hvad jo ogsaa jeg har, at det maa være tilstrækkeligt, saameget mere som disse Mænds Dplysninger maa anses for at være fuldt saa paalidelige — idet de ere villige til at vedstaa, hvad de have underskrevet — som den Erklæring, der er kommen frem med en Bestyrelses Udvalgs Medlemmer og uden nogensomhelst Skygge af Bevis for, hvad der er fremsat i den. Jeg vil derfor